

udenfor København saa skulde have det afbødet, saadan som jeg tillod mig at foreslaa.

I den Henseende er det Forslag, som nu har samlet Flertal indenfor Udvalget, og som ganske vist delvis er nyt, i Slægt med det oprindelige, saadan som det ærede Medlem Hr. Povlsen bemærkede. Det er et Afbødningsforslag med den Motivering, som jeg nu har tilladt mig at gentage, og den Afbødning, det drejer sig om, er kun undergaaet den Ændring, at det ikke længere er alle Præster udenfor København, der faar Del i den, men det gælder kun de lavest lønnede Præster, Præsterne i 3die Lønningsklasse.

Det er altsaa Motiveringen, og det er det, som er ved at ske, og det er det, jeg vil anbefale det høje Ting at stemme for, saa at det kunde ske. Jeg tror, at det høje Ting derved vil øve en Retfærdighedsgerning.

Men naar man spørger om, hvilke Konsekvenser det vil drage for Præsternes Gerning ude i Landet, og naar man som den, der i dette Øjeblik har Ordet, føler Ansvaret i den Henseende, et Ansvar, jeg vil være rede til at bære, vil jeg have Lov til at sige, at de ærede Medlemmer Hr. Kammersgaard og Hr. Povlsen og de udenfor dette Ting, der gennem Pressen meget stærkt har understreget, hvilken Ulykke det vil skabe for Præsterne i deres Arbejde, skulde betænke det, som er omtalt her og maa omtales ved denne Lejlighed: at Menighedsraadsforeningen for hele Landet har anmodet om en Forhøjelse, og det har den gjort ikke blot i 1925, men jeg har i Marts Maaned dette Aar modtaget en Henvendelse, hvori man indtrængende lægger mig paa Sinde — den stammer fra Landsforeningen for Menighedsraad og Menighedsraadsmedlemmer — at afbøde Vanskelighederne. De, der skriver til mig fra denne Forening — det var altsaa ikke Præsternes Fagforening, men Menighedsraadsforeningen — mente, at man kunde ikke atter lade den vanskeligt stillede Præsteklasse gaa længere ned i Løn.

Nu ved jeg godt, at man dertil vil sige fra flere Sider her i Tinget, at man kan ikke regne med, hvad Menighedsraad og Menighedsraadsforeningen siger, thi disse Raad og den Forening, som er deres Sammenslutning,

er fremgaaet af et Valg, som ikke kan kaldes et almindeligt Folkevalg. Men jeg vover at paastaa, at man ud fra denne Henvendelse har Lov til at slutte, at de, der paa Menighedsraadsforeningens Vegne for hele Landet siger saaledes til Kirkeministeren, kender i hvert Fald noget til Stemningen i vort Folk og maa have Lov til at tale med om, hvorledes Stemningen overfor dette vil være i vort Folk i samme Grad som det ærede Medlem Hr. Kammersgaard eller det ærede Medlem Hr. Povlsen.

Og jeg vil dristigt vove den Paastand, at det skal endda gaa vel for Præsternes Gerning og ikke lægge større Vanskeligheder i Vejen for den, at den danske Rigsdag foretog en lempelig Afbødning af vanskeligt stillede Præsters Kaar i Nedskæringsøjeblikket. Jeg ved, at det er sandt, hvad jeg siger her, at hvor man færdes ude i Gerningen, vil man, hvis man i Almindelighed staar i et redeligt og godt Forhold til sine Folk, meget godt som Præst ogsaa efter at denne Lov er vedtaget, kunne gaa i sit Arbejde. Jeg tror, at de Bekymringer, man i saa Henseende har gjort sig paa Præsternes Vegne, disse Bekymringer, som jeg føler mig overbevist om er ment meget oprigtigt og redeligt, samtidig med at de ogsaa i høj Grad er taget i Agitationens Tjeneste, er nogenlunde overflødige.

Jeg skal derefter svare paa nogle Bemærkninger om Enkeltheder. Jeg vil med Hensyn til den Bebrejdelse, det ærede Medlem Hr. Johannes Lou rettede mod mig for, at jeg ikke havde fulgt Flertallet indenfor Lønningsudvalget med Hensyn til Ønsket om, at Sagen ikke skulde for Lønningsraadet, kun sige dette: det forekom mig, efter at jeg havde overvejet denne Sag, at være det retteste overfor Rigsdagen, at Sagen, naar blot et Mindretal havde udtalt Ønske derom, kom for Lønningsraadet. Derfor blev den sendt derhen. Det har indbragt mig en Tak fra det ærede Medlem Hr. Bjerring, for hvilken jeg kvitterer.

Maa jeg med Hensyn til, hvad der er bemærket om Provsterne, udtale, at jeg har, som dette høje Tings Medlemmer bekendt, foreslaaet, at Provsterne skulde have Pension af deres Provsteløn. Jeg mener endnu i dette Øjeblik, at dette er baade retfærdigt og billigt. Det gør jeg baade under Hensyn til, at denne Løn i Forhold til Arbejdet er